

swår och ömkelig qwida, När de der klaga o
ropa swårt: Wi pinas i lågan denna; Der de
betala måste hårdt Sitt fylleri det stemma.

4. Den rike man drack bästa win, Och
hade mållusts dagar, Han får ej watten på
tungan sin, Fast ömkelig han sig klagar: Han
lider törst, stor hungers nöd, Och pinas i den
wända, Att för sin dryck och öfwerflöd, Han
hår föröfwa mände.

5. Os råder Christus innerlig, Att taga
os till wara, Att dryckenskap och fräpéri Ej
störtar i ewig fara. Den dag skall komma
hastelig, Som foglen grips i snara; Straxt
följer pina ewinnerlig. O drinkare, tag dig
till wara!

De klagande Barnen.

Uæ! wi bröd och kläder sakna, Måste gå från
gård till gård; Ja, af armod gå wi nakna,
utan någon menskelig wård. Dock, en tröst os
än är qwar: Gud han är vår Wån och Far.

2. All vår wålfärd är förlorad Genom
dryckenskapens we, Och vår nöd blir stads
förstorad; Wi blott uselheter se. Dock, en
tröst os än är qwar: Gud han är vår Wån
och Far.

3. Den är död för os, som borde Nåra
och os kläder ge; Ty en syndig lusta gjorde
Honom till en drinkare. Wål är han i werl:
den än; Men han är en brånwinswån.

En wåkt Ynglings Klagosång Öddens besök hos Drinkaren. De klagande Barnen. Kallelsen.

En wäckt Unglings Klago-Sång.

Hören mig, då jag med tårar All min jemner talar om Och det qwal mitt hjerta sårar, Och Er snarligt wänden om; Ty med starka ryckers kraft Har mig Satan fången haft.

2. Sup, mitt Barn! war Mor mins ira, Sup! det gör din mage godt. Arma Mor! du ingen ära Har deraf på musslen fått. Tidigt gjordes jag till slaf, Sänktes ned i ondskans graf.

3. Som jag wårte till med ären, Wårte mitt begär ock så; Och, i sjelfwa barn-domsåren, Fick jag rusig ofta gå. Ack! när jag det tänker på, Hören sig då resa må.

4. Tunnebälle, när som brändes, Mor ett qwarter alltid gaf. Mer och mer begäret tändes, Så jag blef en brännwins-slaf. Wlo-det, när jag tänker på, Utas fasa stelna må.

5. Tumlaren ock Far min räckte, Hwar gång sjelf han söp derur: Oskuldslifwet så de släckte Genom denna hårda kur. Så blef jag en satans träl, Och förstörd till kropp och själ.

6. Hordomslustar i mig wäcktes Då jag nmit Sexton år; Som ett uselt wraf jag äktes, Och fick tusend' samwetsår. Ack! jag det tänker på, Jag af fasa hisna må.

7. Stjåla, ljuga och bedraga, Hån trampa andra ned, Endast kunde mig behå. Dygden war mig svagg och led. Swor på mig warning gaf, Så blef jag en satans slaf.

8. Då jag gick till Nådebordet, War det ingen rörelse I mitt hjerta utaf ordet, Endast skrymtan lät jag se, Och blef wårre än förut, Gjorde på all dygd ett slut.

9. Krogen blef derpå min kyrka, Hwar je fyrahund blef min bror. Kort och Tarning månd' jag dyrka, Och på Presten tappert swor. Då förderfret han beskref, Och min ondskan blottad blef.

10. Många nätter har jag wandrat Bortt till hednisk lek och ro; Allt, hwad gedit är, har jag klandrat, Och dref gick med andras tro. I min nästas trädgård tog Frukt om nätterna mycket nog.

11. Mor och Far har ingen ära Utat min uppfostran fått; De mig intet kunde lära Som war rätt och sant och godt. Ack, nfalla jorden re'n Höljer deras multna ber.

12. Så har jag en usling blifwit, Så har jag, i all min dag, Uppå syndawägar flifwit Och förtrampat Herrans lag. Nu, förtä till kropp och själ, Twisslar jag om det blir w.

13. Moder! båswa då du räcker Gl. åt ditt spåda barn. Wet, att du des oft släcker, Kastar det i satans garn. Håu! be na dig en gång, Tänk på denna Klago-s.

14. Fäder! Mödrar! nu jag ropar, fr med tårar jag er ber, Som med kyskar öf hopar Barnet, som mot eder ler: Wäcken uti des bröst Efter starka drycker törst.

15. Åh! mitt hela hjerta blöder När jag
mina lifar ser; Mina syskon, mina bröder
Störtas af sin lusta ner. Stanna, menska!
Ån en gång Hör min bittra flagosång.

16. Herre! mina händer sträckas Upp
mot Simlen, hör min bön: Må ännu din
nåd mig räddas, Gif mig ej förtjenter lön!
Gif mig nåd, att wända om, Blifwa dyg-
dig, god och from!

17. Jag har länge nog arbetat På min
egen undergång. Åh! jag har ej bättre we-
tat, Derför lider jag nu twång. Dock, med
Herrans nåd, ej mer Jag min lusta nåring ger.

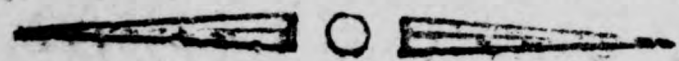
18. Bions wåktare! mig hören, Nu ett
fargadt får Er ber: Slut på brånwinstlustan
gören, Sjelfwe böjen icke Er Ned för starka
drycker. Gud; Lyden ej des onda bud!

19. Mången ibland Er har gifwit Åt för-
bömda lustan fart, Då, som wi, de dragne
Blifwit Af begäret uppenbart, Utas er wi för-
dra först Slut på starka dryckers törst.

20. Om blott en J kunnen draga Ur för-
derfwets swåra fall, Skulle det wår Gud be-
haga, Som ert nit wålsigna skall. Flyn ej,
Bions Wåktare! Då J ulfwarne fån se.

21. Gud! du har försäkrat gifwit, Att
ett ej wiss syndarns död. Du med blod den
tänder skrifwit; Se till mig uti min nöd. Fråls
det hjelp en syndatrål, Råd da du min arma själ!

22. Nykterhets-förbunden kröne Gud med
gamgång öfwer allt! Sjelf i nåd du den belöne,
Som ej tager saken kallt. Styrk, wålsigna
en och hwar, Som från ondskan afsted tar!

Dödens besök hos Drinkaren.

Här öfwas sådant fylleri, Att Herrans Sab-
bats-dagar De wändas uti fräferi, Deröfwer
Gud fast klagar. Då borde själen spisa sig,
Och af Guds ord sig nära, Men hon betun-
gas då ömkelig Af swalg och synder flera.

2. Ja, helsa och gods mister en Supare
snart, Ett ömkligt slut får han erfara, Se'n
kommer Döden med en fart, Och wiss honom
intet spara. Stor synd, stor skam och swor-
dom swår, Och slagsmål, kif och tråta, Af
druckna höras år från år, Att mänd' dem
platt uppfråta.

3. Den plåga är allt timmelig, Den de
i werlden lida; Men sedan blir ewinnerlig En